

Nu gör han små tinor som hobby

En hobby med anknytning till sitt tidigare yrke idkar Olof Olsson på Fisketången. Dagarna som pensionär ägnar han bl a åt att göra detaljtrogna hummertinor i miniatyr

68 Makrilldörjet på var det sämsta

— Det sämsta av alla fisken som jag varit med om. Man var sur tvärs igenom från det man började äta. usch, det var så bedrägligt så jag vill inte tänka på det. Mandus' Olle som han heter alla fisketångenborna konstaterat makrilldörjets vedervärdigheter och att det mestaste fisket han varit med om, storsillvad fisket som kommer på tal på nytt, och trots att han inte gillade det var ett surt fiske och man bodde dåligt om man

BOHUS

Lördagen 6 februari 1965

NU GÖR . . .

— — — — — Forts. från sid. 1

landskusten, och det krävdes unga och friska krafter för att klara dörjet.

— Nej, inte för hundratusentals kronor skulle jag ge mig ut på sånt makrillfiske igen. Det fanns ju inga möjligheter att hålla något torrt och oljekläder var ett okänt begrepp. Vi var klädda i läderkläder. Mina första gummistövlar köpte jag i Grimsby 1926 och då betalade jag 27 kronor i svenska pengar för ett par! Fukten gjorde att nävarna blöttes upp och blev nariga, så när man skulle börja fisket i ottan var händerna ömma som ögat och att sätta foc-ken med sådana händer var ett lidande.

Annat med sillen

— Då var det annat under storsillvadarnas tid. Den första vaden på Fisketången reddes 1898, då sillen började gå ut från land. Under åren 1913—1920 var Olsson med "alke-vaden" efter att åren 1906—1912 har varit med i vadlaget Svea. I regel var det 12 man i vadbåten och fyra man i seglaren, alltså inalles 16 man. Sill fanns det nästan överallt och det organiserades vadlag utefter kusten så åren 1912—1914 fanns det säkert ett par hundra sådana. När vadlagen sedan samlades i hamn emellan fiskena blev det liv och rörelse.

Första gången Olof Olsson var på fiske var han 12 år. Då var han med som garnskjutare på makrillfiske ombord i faderns och farbroderns fiskebåt Hulda. Det var sommaren 1900 och lönen fick han på så sätt att han fick fångsten i ett av ankar-garnen. Den sommaren tjänade tolvåringen tjugo kronor.

Modernt hugga sten

Vintern därpå blev det islägg och då Smögens Granit AB började med stenhuggeri blev det modernt att hugga sten. Olsson fick lära sig hugga sten: putsa den sten pappa Amandus kilade. Detta höll de på med tills efter sonens konfirmation och sedan kom stenhuggning in i fiskarnas årsrytm. Man fiskade makrill sommartid, sill vintertid och vår och höst högg man sten ett tiotal år framåt.

Makrillfiske med garn avlöste makrilldörjet, men priset på makrillen var inte alltid vad det borde. 1923 var det i botten. Då betalades 35 öre tjoget och pingstafton det året landade Olsson och hans fyra kamrater 565 tjug makrill. För detta fick de 192 kronor, som skulle delas upp på båt, redskap och fem man. Det var utan tvekan det sämsta garnmakrillåret och islandsfisket som sedan följde blev inte bättre. Den 10 juli gick han med en båt till Island för att fiska sill och han kom hem 15 september. 92 kr. hade han tjänat på den färden.

1925 blev Olsson för första gången delägare i en båt, då han tillsammans med några andra fiskare köpte fiskebåten Vidar. 1926 började de snurra fisk i Nordsjön. 1933 blev det räktrålning och det höll man på med till 1940 då motorn byttes vilket möjliggjorde silltrålning vintertid och räktrålning sommartid. 1942 började de också fiska makrill men 1946 såldes Vidar till Aberdeen. De tre närmaste åren därefter blev det sill- och makrillfiske med Dogger av Fisketången.

Bra på gamla dar

Nu är Olof Olsson pensionerad och konstaterar, att trots att han är ensam så kunde han aldrig drömma om att få det så bra som han har fått det på gamla dar. Han minns hur det var förr i tiden och intresset för hur det sett ut i det lilla fiskarsamhället i Bohusläns yttersta kustband har han alltid haft.

Han kan berätta om hur ålesundsolyckan för snart hundra år sedan lamslog samhället. Det fanns det året den inträffade 34 hus på Fisketången, men olyckan, som ryckte bort 17 män, de flesta unga, lamslog samhäl-

let fullkomligt och det stod stilla under ett par decennier.

Sedan dess har emellertid mycket hänt på Fisketången och det moderna prydliga samhälle som besökaren i dag finner kan inte på något sätt ge en föreställning om hur där såg ut för hundra år sedan.

Och väl är det, tycker också Olof Olsson, som numera ägnar sig åt en så trivsamt hobby som att tillverka hummertinor i miniatyr.